

Letohradští fotografové Šárka Šimková a Michal Fogl navštívili v říjnu 2019 diecézi Belgaum ve státě Karnataka v Indii.

Byli součástí jedenáctičlenné výpravy lidí z organizace PONS 21. Cílem občanského sdružení PONS 21 je budovat „mosty k lepšímu životu“. Cílem Šárky a Michala bylo zažít Indii skrz objektiv fotoaparátu a kamery.

Jak jste se k PONSu 21 dostali?

Moje dcera chodí do speciální školy v Bartošovicích, kterou provozuje Sdružení Neratov. A ve Sdružení Neratov pracují dva jeho členové - Antonín Nekvinda a P. Josef Suchár, kteří nás na tuto organizaci navedli. Slovo dalo slovo a stali jsme se součástí jejich monitorovací návštěvy Indie.

Můžete nám představit tuto organizaci?

PONS 21 („Most 21. století“) v těsné spolupráci s katolickým biskupstvím diecéze Belgaum pomáhá místním chudým postarat se sami o sebe, a to podporou vzdělání nejchudších dětí. PONS 21 pomohl díky sponzorům z České republiky vybudovat ve vesnici Mansapur školu pro 550 dětí. Vzdělání je pro chudé děti to nejdůležitější, protože jim dává do budoucna velkou naději na slušný život a dobré pracovní uplatnění.

Co jste tedy v Indii viděli?

Indie nás přivítala na Svátek světél, po období dešťů, jako šťavnatá, barevná, krásná země. Pořád bylo na co koukat, jeden zážitek přebíjel druhý. Všude je plno lidí - i v džungli. Najdete tam ohromné rozdíly a paradoxy. Pohybovali jsme se ve vesnici v Mansapuru, kde panoval pořádek a určitý pokrok. Lidé byli milí, přirození a příjemní. Jsme z místní Indie nadšení.

Jak proběhla vaše návštěva školy, na jejíž výstavbě mají podíl čeští sponzoři?

Školu provozuje katolická Kongregace Panny Marie, Královny apoštolů. Řádové sestry, které tam učí, jsou zárukou kvalitního řízení školy i kvalitní výuky včetně mimoškolních aktivit, které děti připravují na reálný život. Některé sestry pracují ve škole, jiné v nemocnici. Jsou to vzdělané ženy, nesmírně srdečné a laskavé, ale také urputné a cílevědomé ve shánění peněz a ve své práci pro druhé. Setkali jsme se se sestrou Marií Goretti, sestrou Juliet, s panem biskupem Derekem... Co tam dokázaly řádové sestry, to je neuvěřitelné. Škola v Mansapuru je církevní, ale křesťané pomáhají všem bez rozdílu konfese. Chodí do ní jen asi 20 % křesťanů, ostatní děti jsou většinou hinduisté a muslimové. Jejich soužití ale bylo naprosto přirozené a poklidné. Viděli jsme na vlastní oči, co pro ně naše pomoc znamená, ačkoliv pro nás to může být zanedbatelné. Za 5.000 Kč si tady nekoupím ani rádio do auta, ale tam z toho rok studuje dítě. Teď má ve škole o jedno místo zájem cca sto dětí. Kněží se starají o děti, kontakt s rodinou i projekt podpory vzdělání. Když dítě chodí do školy,

pozvedne celou rodinu. Někdy táta nechce dítě pustit do školy, protože musí pracovat na poli. Tak za něj kněz zajde a domluví mu, aby dítě do školy pustil.

Jak vás Indové vnímali?

Všude se nám dostávalo poct, protože si uvědomovali důležitost naší české pomoci. Věděli, že tam jsme se sdružením, které jim pomáhá. Když tam má člověk doma na návštěvě bílého, tak se jeho úroveň v celé vesnici politicky zvedne. Vzhlíží k nám. Bydleli jsme v hotelech i na biskupství, kde se o nás nesmírně pečlivě starali. Připravili program, zajistili vše potřebné, sledovali, aby se nám něco nestalo. Což bylo v tamním chaosu docela namístě.

Jak žijí lidé v oblastech, které jste navštívili?

Lidé jsou voňaví a čisti. Všichni muži jsou dokonale upravení, zastřížené vlasy a vousy. Neviděli jsme tam snad nikoho kouřit. Jezdí na kole nebo motocyklu a bydlí v primitivních chýších, které mají čtyři stěny, a naopak nemají okna ani podlahy. Prádlo perou na kameni a suší na plotě vedle vsudypřítomných psů a krav. Samozřejmě jsou rozdíly, někde měli i gauč a kachličky. Záchody většinou nemají. Ve vesnicích měli čisto, co jsme viděli. Vaří na plynovém sporáčku nebo na ohništi ze dvou cihel. Z nádobí, ve kterém pokrm uvaří, přímo rukama i jedí. Zásoby nemají. V chýši, kde bydlí šest lidí, mají dvě postele, spí na zemi na igelitových pytlích. V každé domácnosti měli oltářičky, ke kterým se modlí. Lidé žijí na ulicích, mají rozprostřené plachty, na kterých suší buráky, ryby, mezi tím běhají krávy, psi, děti...

Říká se, že Indii člověk buď miluje, nebo přesně naopak. Co vás tam překvapilo?

Asi každý člověk v té zemi má nějakou víru, od níž se odvíjí kompletně jeho život. Převažují hinduisté, křesťanů je minimum. Kastovní systém, který vyznávají hinduisté, je pro nás nepochopitelný, nepřijatelný a krutý. Přestože kasty jsou zakázané, lidé tam podle nich žijí a mají v kastě život určený dopředu. Dodnes mladým lidem vybírají manžele jejich rodiče. Postižení lidé tam nikoho nezajímají, protože věří tomu, že si za postižení můžou sami svým špatným minulým životem, a teď si to odčínají.

Na ostrovech Honavar jste navštívili zdravotnickou školu, jaký dojem jste z toho měli?

Je to obrovská škola, kde se vzdělávají zdravotní sestry na vysoké úrovni. Studují různé specializace a pak mají návaznou praxi v nemocnici. V nemocnici měli dialýzu, porodní sály, novorozenecké oddělení, infekční oddělení, mamograf, dětské oddělení. Jednu z dialýz jim daroval PONS 21 a obrovskou zásluhu na tom má právě sestra Marie Goretti. Lidé se teprve učí zdravotnickou péči vyhledávat. Také jsme navštívili ojedinělou pobytovou léčebnu pro mentálně postižené. Anebo chráněnou šicí dílnu na šití tašek a batohů. Lékaři a sestřičky jezdí na odlehlá místa a provádí tam lékařskou pomoc. Vše se

odbyvá v maličké místnosti, přeplněné lidmi. Nejprve si sestřička zapíše pacienta, pak jej lékař vyšetří, změří tlak nebo cukr. Poté si vyzvednou léky. Funguje tam i rehabilitační lékař, který lidem radí, jaké cviky mají provádět třeba po práci na poli, aby si šetřili záda. Musíme ale ocenit práci sestry Marie Goretti, která svou pílí a prací pozdvihla úroveň zdravotnictví, které je Indii zcela ojedinělé.

Překvapila nás tam informace o vysoké sebevražednosti dětí, jejíž příčinou jsou většinou tři důvody: buď se jejich otec upije k smrti, nebo dětem seberou mobil a ony ztratí kontakt s vrstevníky, nebo se zamilují do někoho, koho jim zakazuje kasta. Ale oni ty problémy nezastírají. Naopak, budoucí zdravotní sestry jim na tato témata hrají divadlo, dělají přednášky a osvětu.

Bylo asi příjemné a užitečné vidět dopady české pomoci.

Ano. Viděli jsme, že naše pomoc - jakkoliv nám se zdá být zanedbatelná - má pro ně ohromný význam. Jsou nám nesmírně vděční za to, že mohou studovat, protože vzdělání naprosto změnilo život nejen studentům, ale i celé jejich rodině.

Papež František řekl: „Chudí k nám nepřicházejí jen proto, abychom je nasytili. Co opravdu

potřebují, je více než naše nabídka jídla. Chudí potřebují naše ruce, abychom je pozvedli, naše srdce, aby se cítili přijati, naši přítomnost, aby překonali samotu. Zkrátka potřebují lásku.“

Co byste po návštěvě v Indii řekli na téma chudí a bohatí?

Lidé tam jsou chudí, ale spokojení, tedy svým způsobem bohatí. My řešíme blbosti, protože všechno máme. Oni řeší základní věci - co jíst, kde přespat, kde pracovat. Pro nás ti lidé nejsou chudí. Je to jejich život... A od nás je skvělé, že jsme ochotni jim pomáhat a že umíme pomáhat. Že máme v Česku organizace, které se tím zabývají. Češi přispívají, pomáhají, něco dělají. Nemávneme rukou nad tím, že Indů je hodně, a že naše malá pomoc nemá smysl. To není pravda. Má ohromný smysl.

Máte spoustu krásných fotek, můžeme se těšit na nějaké promítání?

Ano, chtěli bychom uspořádat promítání a besedy pro veřejnost. Chtěli bychom také lidi povzbudit k tomu, aby se zajímali o možnosti podpory indických chudých.

Povedlo se vám tedy zažít Indii skrz objektiv?

Ano. Ta zkušenost je nepřenositelná - člověk tam musí být, aby tu zemi pochopil. Je to jiný svět. Indie nás okouzila a chceme se tam vrátit.

Děkujeme za rozhovor!

Iva Marková